

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KIRA SINCLAIR
Meilės išlaisvinti

2022 gegužė–rugpjūtis

BLOGIUKAI MILIJONIERIAI

Knygute.lt

Kira Sinclair

**MEILĖS
IŠLAISVINTI**

Trijų knygų serija
„Blogiukai milijonieriai“
Antra knyga

Kira Sinclair, *The Devil's Bargain*, 2020

© Kira Sinclair, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Violeta Chodosevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2022

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0803-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Treji metai. Tiek laiko jai sėkmingai pavyko išvengti Fino de Lukos. Matyt, atokvėpis baigėsi.

Ženevjeva Raili spoksojo į savo advokatą... laukdama, kol jis nusijuoks, ištars šmaikštų žodį. Ar niuktelės jai, kad pagaliau atsitokėtų.

- Teisėjas bent jau pripažino mūsų argumentus, kodėl jam negalima paimti Nojaus nakčiai.

Bent vienas geras dalykas šiame košmare.

- Kaip? Kaip tai nutiko? Prižadėjote, kad jam niekada nebus leista matytis su sūnumi. Jis teistas nusikaltėlis, dėl Dievo meilės.

- Ne, - Lansas uždėjo savo raminančią plaštaką jai ant rankos. - Sakiau, kad tai mažai tikėtina. Regis, ponas de Luka ne tik yra pats įtakingas, bet ir turi draugų aukštuomenėje. Andersonas Stounas liudijo jo naudai.

- Kitas teistas nusikaltėlis.

- Su milijardais dolerių ir žiniasklaida jis buvo išgirtas kaip didvyris, išgelbėjęs savo gyvenimo meilę nuo prievartautojo.

- Tik pamanyk. Tai neturi nieko bendra su Finu. Finas joks didvyris. Neabejoju, kad jis velnio išpera.

Ženevjeva pasitrynė suskaudusį tarpuakį. Ji apgailestavo sutikusį Finą de Luką... tačiau tai reikštų, kad nesidžiaugia turinti sūnų. Taip niekada nebus. Nojus buvo geriausia, kas jai nutiko.

Nojus suteikė jėgų išbristi iš ją lėtai nuodijančio gyvenimo. Šis sprendimas lėmė, kad jai ir Nojui teko kovoti už viską, ką jie turėjo... bet buvo verta. Būtų dariusi bet ką, kad augintų sūnų sveikoje ir laimingoje aplinkoje.

Lansas patraukė pečiais.

- Velnias ar ne, bet jis Nojaus tėvas. Ir, būkim sąžiningi, turi apščiai pinigų, kad kovotų kiek tinkamas.

Tai buvo jos viltis... neleidusi užmigti. Kol jie bylinėjosi, jai nereikėjo su juo susidurti. Tačiau jau nebeturėjo priegios prie neribotų banko sąskaitų, tad būtų sunku apmokėti teisines paslaugas. Bet kažkaip būtų pavykę.

Jie galėjo pateikti apeliaciją dėl teisėjo nutarties, tačiau tuomet Finas gautų teisę apsilankyti. Tai reišké, kad ji turėtų su juo pasimatyti. Realybė ją baugino... ir vertė svajoti.

Ji atsitokėjo nuo prisiminimų apie Finą virpėdama, vijo mintis apie vyrą šalin. Tikrai nenorėjo jo. Draudė sau.

Atsisakė pripažinti, kad net mažiausia savo esybės dalele troško dar kartą išvysti Finą de Luką.

Paskutinis prisiminimas apie jį buvo ne itin linksmas. Mėlynai raudonos švieselės, blyksinčios jos senelio dvaro kieme. Šaltas ir neįskaitomas Fino veidas, kai pareigūnas uždėjo ranką jam ant galvos ir sodino ant galinės policijos automobilio sėdynės.

Ji atsisakė dalyvauti teismo procese. Nebuvo prasmės. Ačiū Dievui, prokuroras nereikalavo liudyti. Net kai Finas buvo sugautas darant nusikaltimą su kišenėje paslėptu penkiolikos milijonų dolerių vertės deimantu.

Jos deimantu. Tiksliau jos šeimos. Dėl charizmatiško, iškalbingo klastūno, kurio beveik išsižadėjo, vos neprarado *Railių žvaigždės...* Ženejevai buvo lemta visą gyvenimą stengtis, kad tai nepasikartotų. Jos senelis mėgavosi nuo pat jaunumės griežtai ją prižiūradamas.

Anksti netekus tėvų, senelis buvo vienintelė jos šeima. Jis galėjo būti jos asmeninė pabaisa, bet buvo viskas, ką ji turėjo. Tad užaugo beviltiškai stengdamasi jam įtikti. Žūtbut jo neprarasti.

Kas galėjo žinoti, kad po Fino arešto ji liks

viena? Gyvenimas buvo įdomus... ne bailiai širdžiai.

Nuo minties, kad vėl matys Finą, Ženevjevos skrandis pakilo iki gerklės. Šis vyras buvo patrauklus, charizmatiškas, veiklus ir pavojingas. Įkūnyta pagunda. Ir nepaisant visko, Ženevjevai nepavyktų jo nekęsti. Net jei turėtų.

- Pono de Lukos advokatas paprašė jūsų nurodyti pasirinktą lankymo vietą. Jis išreiškė kliento norą, kad jums būtų patogiu.

Ar tai nepasipuikavimas? Nepanašu į pažinotą Finą. Žmogus, kurį prisiminė, buvo savanaudis ir savimyla. Nepadoriai dosnus aplinkiniams tik dėl įgimto žavesio, o ne dėl to, kad jam kas nors rūpėtų. Šis jo kilnumas neturėjo nieko bendro su Ženevjevos gera jausena.

Finas de Luka kažko siekė - kažko daugiau, nei matytis su jos sūnumi. Ji nenumanė ko. Tik kol kas.

Bent jau buvo užtikrinta, kad jis nebenori pasinaudoti ja, kad patektų į Railio dvarą. Turėjo nutuokti apie pakitusias jos aplinkybes. Mažos jo siūsto čekio skiautės ant jos komodos įrodė, kad Finui žinoma, jog senelis ja nebesirūpina.

Kaip Finui grįžti į jos ar Nojaus gyvenimą? Jai nereikėjo jo pinigų ir net prireikus nebūtų pa-

ėmusi. Nojui gal neteks lankyti internatinės mokyklos, ji įstengtų pasirūpinti sūnumi be Fino abejotinos aukos.

- Ženevjeva?

Po galais, tai įvyko. Pastaruosius mėnesius ji vylėsi, kad ta diena neateis. Neapsvarstė galimybių, kad taip bus. Taigi nebuvo pasiruošusi.

- Pasakykite jam, kad į mano siūlytą vietą atvyktų šeštadienio rytą. Dešimtą valandą. Ten nuspręsimė, ką daryti. Tačiau jis niekur be manęs nepasiims sūnaus, kol neįsitikinsiu, kad geba rūpintis vaiku ir jį apsaugoti.

- Neabejoju, kad ponas de Luka sutiks su jūsų pageidavimu.

Tai melas. Jei būtų tiesa, Finas būtų gerbęs jos norus ir amžiams dingęs iš jos gyvenimo.

Finas de Luka spoksojo į ant stalo prieš jį atskleistą aplanką. Kojas buvo užkėlęs ant kieto paviršiaus šalia blizgaus popieriaus nuotraukos, kurioje jo sūnus buvo supamas parke kūdikių sūpuoklėse.

Berniukas atrodė taip pat kaip jo jaunesnis brolis, būdamas tokio amžiaus. Prieš viskam žlungant.

Žydros Nojaus akys, spindinčios tyru

džiaugsmu, vėjo sutaršytos rusvos garbanos. Rausvi putnūs skruostai, o tobulas burnos lankas praviras juoko pliūpsniui.

Finas ne pirmą sykį matė nuotrauką. Tik dabar jis įdėmiai žvelgė į ją, įnikęs į painų jausmų raizginį, kurio nepajėgė išnarplioti.

Jis nebuvo pratęs rūpintis kitais, tik savimi.

Finas pirmą kartą buvo sutrikęs, kai pamatė savo sūnaus nuotrauką – tą, kurią ligoninė pasiėmė jam gimus.

Tai nebuvo visiška tiesa. Panašiai jautėsi pirmąsyk išvydęs Nojaus motiną. Ženevjeva... suglumino jį. Sugundė taip, kaip niekas kitas.

Fino žvilgsnis nevalingai nukrypo į moterį, stovinčią už Nojaus. Jos ištiestos rankos laukė grįžtančių sūpuoklių, kad vėl jas pastumtų. Raudoni lyg liepsna plaukai viršugalvyje buvo susukti į kietą mazgą, tik kelios išsmukusios sruogos plazdėjo aplink veidą.

Jis žinojo, kad plaukai ilgi... ji pasileisdavo juos. Tik oi kaip retai. Galėjo suskaičiuoti rankos pirštais, kiek kartų matė juos palaidus, o ne suimtus į mazgą ar uodegą. Ir tie keli kartai buvo tik jam paprašius.

Prisiminė, kaip jo pirštai slydo minkštomis sruogomis, mėgaudamiesi šilko švelnumu,

paskleidžiant jas ant pagalvės. Švelnus, neryškus žvilgsnis jos vaiskiai žaliuose it visžalio žiedo spalvos akyse jo pirštams glostant jos nuoga odą.

Po paraliais, privalėjo tvardyti. Vien prisiminimas apie Ženevjevos galvą ant jo pagalvės beveik sukėlė erekciją, tačiau neatitolino nuo jos. Jai teks greičiau ręsti kuo aukštesnes užtvaras.

Reikėjo įtikinti ją, kad prileistų prie sūnaus.

Palingavęs galva, Finas pakišo nuotrauką po ką tik gautu pranešimu.

- Ačiū, bičiuli. Ką tau skolingas?

Andersonas Stounas nepritariamai pažvelgė iš anapus stalo, aiškiai sutrikęs.

- Nieko. Juk žinai, padarysiu viską, kad tau padėčiau. Džiaugiuosi, kad gauni progą su juo susitikti. Praėjo ilgi šeši mėnesiai.

Galų gale viskas susitvarkė. Finas galėjo būti beatodairis, tačiau visada suprato kantrybės naudą ir ruošėsi sėkmei. Vykdydamas apiplėšimus labiausiai mėgo planuoti ir išlaukti.

Neminint adrenalino antplūdžio švenčiant sėkmę.

Pirštu perbraukęs lūpas, Finas su priekaištu pažvelgė į draugą.

- Žinai, kad verslo tikslas yra pelnas.

- Žinau, - lėtai ištarė Stounas.

- Matyt, ne, nes negirdėjau, kad šiuo metu turėtum klientą. Kai teiki paslaugas, prašai užmokesčio iš gaunančių naudą.

- Ar toks darbo principas? Primink, kuris mūsų baigęs verslo vadybą?

Finas nusišaipė.

- Vien dėl to, kad neturiu brangaus popieriaus lapo su rafinuotu šriftu įrašytu mano vardu, nereiškia, kad nežinau, apie ką kalbu. Tai nereiškia ir to, kad tu esi ekspertas.

- Negirdžiu nusiskundimų dėl pateiktos informacijos.

Jis ir neišgirs. Finas buvo dėkingas už viską, ką jam padarė Stounas ir Grėjus, kitas jų trijų lėms ramstis.

Kas tikėjosi, kad jo du draugai imsis bendro verslo? Įmonės *Stouno apsauga* įsteigimas atrodė neįtikėtinas, kai bičiuliai pirmą kartą jam užsiminė ketinantys tai daryti. Bet kai jis pradėjo galvoti... pasirodė prasminga. Juos skatino noras padėti žmonėms, ištaisyti skriaudas.

Gal todėl, kad jie abu buvo nuskriausti.

Finas niekada nejautė poreikio kam nors padėti. Žmonės gaudavo, ko nusipelnė. Jei buvo

kvaili, tai buvo verti ir atlygio. Ir galėtų iš to pasimokyti. Jo požiūris buvo toks: vogdama ką gražaus ir vertingo, jis suteikia paslaugą. Išryškina saugos trūkumus, kad būtų galima išspręsti problemą ir išvengti daugiau nuostolių.

Jei šiame procese jam pavyko įsigyti tai, ko norėjo... kuo daugiau, tuo geriau.

Iššūkis jį skatino. Vargas visiems, teikian tiems saugos paslaugas, – niekam nepavyktų sulaikyti.

– Žinai, kad mes negalime tau mokėti, Finai. Jeigu būtum prisijungęs prieš kelis mėnesius, būtum tapęs visateisiu partneriu.

– Ačiū. Jau turiu darbą.

Stounas suprunkštė.

– Tai ne darbas. Kada pastarąjį kartą įkėlei koją į *De Lukos paslaugų* biurą?

– Oi... – Finas pažvelgė į lubas, rimtai svarstydamas Stouno klausimą. – Tikriausiai prieš kiek daugiau nei septynerius metus. – Jo lūpos išsilenkė į ironišką šypsnį. – Matyt, aš jiems nereikalingas. Žinai, kad peržiūriu ketvirčio finansines ir administravimo ataskaitas. Raktas į sėkmingą verslą yra kompetentingų žmonių samdymas, kad jie tuo pasirūpintų.

Stounas papurtė galvą. Tai argumentas, per pastaruosius kelerius metus kartotas daug sykių. Draugas nesuprato Fino pažiūrų, nes buvo kilęs iš šeimos, kuri kasdien sukosi savame versle. Tai milijardų dolerių verslo korporacija, veikianti visame pasaulyje, tačiau tai nieko nekeitė.

Finas anksti nusprendė nenorintis sietis su šeimos verslu. Ir nepajuto nė lašelio kaltės, kai paveldėjęs jį iš karto perdavė kitiems.

Sėkmė ir pinigai suteikė jam galimybę daryti ką nori.

- Daiktų vagystė nėra darbas.

Finas plačiai nusišypsojo.

- Nepavogiau nė vieno daikto, pareigūne. Bent jau išėjęs.

Stounas pasišaipė.

- Aha. Ar dėl to, kad rūpėjo Nojus? Pažįstu tave, Finai de Luka. Tau bus nuobodu. Tik prašau, kai tai atsitiks, neiškrėsk kvailystės. Pažadu, rasime būdą, kaip panaudoti tavo įgūdžius taip, kad būtų naudinga mums visiems... ir išsukti tavo uodegą nuo kalėjimo.

Finas atsilošė kėdėje, persverdama ją ant galinių kojų. Rankas sukėlęs ant galvos, mėgavosi balansuodamas... laukė, kol pasvirs į

kurią nors pusę.

Jis mėgo rizikuoti. Vaikščioti peilio ašmenimis. Galimybė būti sučiuptam kėlė jaudinantį virpulį. Be to...

- Stounai, esu tikrai sumanus, kad išvengčiau kalėjimo. Jau sakiau tai, ji... - jis parodė į nuotrauką po krūva dokumentų, - vienintelė priežastis, kodėl buvau sugautas. Neketinu leisti, kad tai vėl nutiktų.

Iš Stouno gerklės išstrūko garsas, rodantis jo skepticizmą.

- Atlikau daugiau nei dvi dešimtis sėkmingų darbų iki jos. Pats leidausi sugaunamas, - tvirtino Finas.

- Aha.

- Pasirinkau grįžti. Pats atsidūriau tokioje padėtyje.

Ženevjeva sutrikdė jį. Sukėlė sentimentus. Ir jis iškrėtė kvailystę. Neketino leisti, kad tai pasikartotų. Dabar jam reikėjo susigražinti jos pasitikėjimą, kad galėtų prisiartinti prie savo sūnaus. Su praeitimi baigta.

Pakilo Stouno antakis, bet jis nusprendė nebespausti draugo. Nuovokus žmogus....